

Sygn. akt II C 1490/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego A. M.

Protokolant: sekretarz sądowy W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2022 w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K..L. z siedzibą w K.. L.

przeciwko A. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.500,00 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt II C 1490/21

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym dnia 06 września 2021 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) z siedzibą w K.. L. z siedzibą w K.. L. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. M. kwoty 1.679,25 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 25 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty, a nadto zwrotu kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że dochodzona należności stanowi wierzytelność nabytą w drodze umowy cesji od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., z którą w dniu 9 października 2018 roku pozwana zawarła umowę o kartę kredytową. Na kwotę dochodzoną pozew składają się: należność główna tytułem kwoty wykorzystanego przez pozwaną limitu w wysokości 890,40 zł, prowizja w kwocie 10,00 zł oraz kwota 778,85 zł tytułem opłat (pозew k. 108-113).

W dniu 1 października 2021 roku Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym w całości uwzględnił żądanie pozwu. W dniu 5 października 2021 roku pozwana wniosła sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty. Postanowieniem z dnia 29 października 2021 roku wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy zakazu zapłaty z dnia 1 października 2021 roku, referendarz sądowy umorzył postępowanie w całości (postanowienie k. 114-115).

W pozwie wniesionym w dniu 6 grudnia 2021 roku do tutejszego Sądu powód, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanej A. M. kwoty 1.679,25 zł, na którą składały się następujące sumy pieniężne: 890,40 zł należności głównej, 10,00 zł tytułem prowizji, 778,85 zł tytułem opłat, wraz z odsetkami

umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 25 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k. 5-9, pełnomocnictwo k. 12).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Pozwana kwestionowała powództwo co do zasady jak i wysokości. Wskazywała na brak legitymacji procesowej czynnej powoda. Zaprzeczyła, aby zawierała umowę o kartę kredytową. Kwestionowała wykonanie umowy, a także dokonanie przelewu rzekomej wierzytelności. Wskazała na obecność klauzul abuzywnych w postanowieniach okazanej umowy przewidujących nadmierne opłaty oraz kwestionowała spełnienie przez rzekomego wierzyciela pierwotnego obowiązków informacyjnych względem konsumenta (odpowiedź na pozew k. 127-128, pełnomocnictwo k. 129).

Zarządzeniem z dnia 1 marca 2022 roku Przewodnicząca na podstawie art. 205³ § 5 k.p.c. zwróciła pismo złożone przez stronę powodową z dnia 21 lutego 2022 roku (data pisma) (zarządzenie k. 141).

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 października 2018 roku miała zostać zawarta „umowa o kartę kredytową (umowa o kredyt konsumencki) nr (...) (...)”. Jako pożyczkodawcę wskazano (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W., a pożyczkobiorcę A. M.. Tekst umowy nie był podpisany przez żadną ze stron umowy. W treści wydruku umowy wskazano, że udzielono pożyczkobiorcy na jego wniosek limitu kredytowego w rachunku karty w całkowitej kwocie 900,00 zł na czas określony 12 miesięcy liczonych od dnia, w którym limit kredytowy został postawiony do dyspozycji klienta jednorazowo na rachunek karty w terminie 2 dni od dnia zawarcia umowy, z możliwością automatycznego przedłużenia na kolejne 12 miesięcy. Uruchomienie limitu kredytowego miało nastąpić po zawarciu umowy o kartę kredytową, na podstawie przeprowadzonej przez C. pozytywnej weryfikacji danych klienta oraz oceny zdolności kredytowej klienta, rozumianej jako zdolność klienta do spłaty limitu kredytowego wraz opłatami, prowizjami i odsetkami w terminach ustalonych w regulacjach (§1 ust. 1,3,5 umowy). Zgodnie z § 1 ust. 8 umowy dniem zawarcia umowy o kartę kredytową jest: 1) dzień jej podpisania przez strony, 2) dzień podjęcia przez C. pozytywnej decyzji kredytowej, wskazany w egzemplarzu umowy o kartę kredytową przesłanym klientowi zgodnie z § 5 ust. 13 poniżej - w przypadku jej zawarcia na odległość. Całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy o kartę kredytową wynosi (...) 50 zł przy założeniu, że udostępnienie limitu kredytowego nastąpi w dniu zawarcia umowy o kartę kredytową, na którą miały składać się: całkowita kwota kredytu (limitu kredytowego), całkowity koszt kredytu 1.881,50 zł, w tym odsetki od kredytu w wysokości: 0,00 zł, opłaty za kartę kredytową w łącznej wysokości 170,00 zł za dwunastomiesięczny okres obowiązywania umowy (kwota ta jest sumą standardowych opłat naliczanych przez okres dwunastu miesięcy, nie uwzględnia ewentualnych promocji bądź zwolnień z tych opłat, które mogą być zaoferowane klientowi przez C.) (§ 1 ust. 12 umowy). Zgodnie z § 3 ust. 14 umowy odsetki od zadłużenia przeterminowanego (odsetki za opóźnienie) naliczane są według zmiennej stopy procentowej równej stopie odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ kodeksu cywilnego. Na dzień zawarcia umowy o kartę kredytową wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie miała być równa dwukrotności sumy wysokości stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych (obecnie 14% w stosunku rocznym) (wydruk umowy k. 26-31, wydruk formularza informacyjnego k. 33-38, wydruk taryfy k. 39-41).

Zgodnie z § 23 ust. 7 d i 4 regulaminu wydawania i używania kart kredytowych (...) sp. z o.o. wskazano, że C. ma prawo wypowiedzieć umowę o kartę kredytową lub umowę o kartę dodatkową w przypadku nieterminowej spłaty zadłużenia z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia (wydruk regulaminu k. 42-73).

W piśmie z dnia 23 lutego 2019 roku (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wypowiedziała pozwanej umowę o kartę kredytową z dnia (...) roku z powodu nieterminowej spłaty z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jednocześnie wezwano pozwaną do zapłaty kwoty 314,15 zł wraz odsetkami za opóźnienie.

W aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia przedmiotowego pisma pozwanej (wezwanie k. 78-79).

Z zestawienia transakcji na rachunku nr (...) zaadresowanym do A. M. za okres od dnia (...) roku do (...) roku wynika, iż saldo na dzień (...) roku wynosi -1.129,25 zł (zestawienie k. 74-75).

W dniu 30 grudnia 2019 roku została zawarta między (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W., a (...) z siedzibą w K.. L. z siedzibą w K.. L. umowa cesji wierzytelności, której przedmiotem było przeniesienie wierzytelności w wykonaniu umowy ramowej z dnia (...) roku. W załączniku (...) do umowy cesji wskazano pod nr(...) widniejącą wierzytelność A. M. z dnia (...) roku w kwocie 1.679,25 zł (umowa cesji k. 80-85, załącznik k. 95).

W piśmie z dnia 05 sierpnia 2020 roku (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawiadomiła pozwaną o cesji wierzytelności z umowy o kartę kredytową z dnia 09 października 2018 roku. Do akt złożono potwierdzenie nadania przesyłki (pismo k. 76, potwierdzenie nadania k. 77).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, z tym zastrzeżeniem że ustaleń na podstawie ich kopii sąd dokonywał w oparciu o art. 308 k.p.c.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości jako nieudowodnione.

Powód dochodził swojego roszczenia jako nabywca wierzytelności od C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. stanowiącej roszczenie z umowy o kartę kredytową zawartej przez pozwaną ze spółką dnia 09 października 2018 roku.

Zgodnie z art. 69 ust.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z kolei, jak wynika z art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia spornej umowy (tj. z dnia 26 września 2014 roku, Dz.U. z 2014 roku, poz. 1497), przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt, w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przelew wierzytelności w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę.

W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była

w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczane) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Pozwana kwestionowała powództwo co do zasady jak i wysokości. Należało zatem mieć na uwadze, że stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ciężar dowodu w rozumieniu cytowanego przepisu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów, albowiem po myśli art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Reguła ta nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie, gdyż w zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii, ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei na pozwanym (Sąd Najwyższy w wyroku z 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNC 1970, Nr 9, poz. 147). Należy jednak mieć na względzie, iż ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat). Jest to o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (vide - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09).

Załączone do pozwu wydruki treści umowy o kartę kredytową (umowa o kredyt konsumencki) nr (...) (...), formularza informacyjnego, taryfy i regulaminu, pozwalają poczynić ustalenia odnośnie zasad udzielania kredytów w ramach prowadzonej przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W. działalności gospodarczej, jednakże analiza zapisów tej umowy oraz pozostałych dokumentów nie dają podstaw do przyjęcia, że pozwaną z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością

w W. faktycznie łączyła umowa kredytu na warunkach wskazanych w pozwie. Powód złożył niepodpisaną przez pozwaną umowę o kartę kredytową (umowa o kredyt konsumencki) nr(...) (...), formularza informacyjnego, taryfy i regulaminu, których moc dowodowa w ocenie Sądu jest niewystarczająca do uznania, że strony te łączyła umowa kredytu, wobec stanowiska pozwanej, która negowała zawarcie z umowy z tym podmiotem.

Przepisy ustawy o kredycie konsumenckim dopuszczają wprawdzie zawieranie umowy o kredyt konsumencki za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Umowę można zawrzeć zarówno w formie pisemnej jak i na innym trwałym nośniku. Nie jest konieczne opatrzenie dokumentu umowy przez strony własnoręcznym podpisem albo podpisem elektronicznym. Forma, jakiej wymaga art. 29 ust. 1 ustawy jest zachowana również wtedy, gdy treść oświadczeń woli spisano na dokumencie papierowym, ale nie zamieszczono pod nim własnoręcznych podpisów albo umieszczono faksymile lub innego rodzaju podpis powielony mechanicznie. Dopuszczalne są różnorodne sposoby dochowania wymaganej formy przy zawieraniu umowy. Sposobem takim może być m.in. złożenie oświadczeń woli przez strony za pomocą środków porozumiewania się na odległość (np. telefonu, poczty elektronicznej), a następnie spisanie postanowień umowy na papierowym dokumencie (np. w postaci wydruku komputerowego), bez własnoręcznych podpisów. Jednakże powód winien wykazać, iż doszło do skutecznego zawarcia tejże umowy kredytu z pierwotnym wierzycielem, czego powód nie uczynił.

W tym miejscu przypomnieć należy, także że przepisy ustawy Prawo bankowe (art. 7) dopuszczają możliwość prowadzenia przez banki dokumentacji w formie elektronicznej, co oznacza, że wyciągi (zestawienia, potwierdzenia transakcji) generowane na podstawie takiej dokumentacji mogą przybierać formę wydruków komputerowych. Omawiane dokumenty załączone przez powoda, nie spełniają jednak tych warunków. Złożone przez powoda dokumenty są to dokumenty prywatne, nie powiązane z konkretnymi osobami jakie miały być ich autorami, więc ich

moc dowodowa jest ograniczona. W świetle braku innego materiału dowodowego, stanowią one jedynie kontynuację twierdzeń procesowych powoda i równie dobrze mogłyby stanowić część uzasadnienia pozwu, a nie dowód na zasadność jego żądania. Tym samym dokumenty te nie mogą być dowodem na to, że doszło do zawarcia i wykonania umowy kredytu.

W sprawie nie zostało udowodnione, aby pozwana kiedykolwiek kontaktowała się z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W., złożyła wniosek o udzielenie kredytu, który inicjował zawarcie umowy zgodnie z zapisami umowy. Zgodnie z § 1 ust. 8 umowy dniem zawarcia umowy o kartę kredytową miał być: 1) dzień jej podpisania przez strony, 2) dzień podjęcia przez C. pozytywnej decyzji kredytowej, wskazany w egzemplarzu umowy o kartę kredytową przesłanym klientowi zgodnie z § 5 ust. 13 poniżej - w przypadku jej zawarcia na odległość. W niniejszej sprawie brak jest także podstaw do przyjęcia, że formularz informacyjny został doręczony pozwanej przed zawarciem umowy (art. 384 § 4 k.c.), oraz że zaakceptował on jego treść. Obowiązkiem powoda było wykazanie, że obie strony złożyły oświadczenia woli o określonej treści. W sprawie nie zostało udowodnione, aby nastąpiło wykonanie umowy z dnia 09 października 2018 roku, aby pozwana otrzymała do dyspozycji kwotę kredytu jak również na jaki rachunek karty pozwana miałaby otrzymać tą kwotę. W tej sytuacji nie sposób zweryfikować czy wskazany w zestawieniu transakcji rachunek nr (...) dotyczył umowy z dnia 09 października 2018 roku. Powód nie udowodnił także, aby pozwana dokonała opłaty za kartę kredytową w wysokości 170,00 zł. Do akt sprawy nie został złożony także dowód doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy o kartę kredytową, nie sposób zatem ustalić czy roszczenie jest wymagalne i w jakiej dacie. Ostatecznie stwierdzić należy, że choć powód wykazał, że pożyczkodawca dysponował danymi osobowymi pozwanej, sama ta okoliczność nie pozwala na ustalenie, że pozwana złożyła jakiekolwiek oświadczenie woli, na skutek którego zawarł umowę kredytu. Brak jest zatem w aktach rozpoznawanej sprawy oświadczenia pozwanej potwierdzającego wolę zawarcia umowy kredytu. Wskazać należy także, iż nie budzi wątpliwości, że zawieranie umów za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość jest dozwolone w obrocie prawnym. Nie jest ono wyłączone przez art. 29 ustawy o kredycie konsumenckim i art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (...) z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki). Jednakże strona będąca profesjonalistą, obowiązany do podwyższonej staranności w obrocie prawnym, powinna być świadoma ograniczeń dowodowych wiążących się z taką formą zawarcia umowy i uzyskać, a następnie przedstawić dowody złożenia oświadczenia woli przez pożyczkobiorcę, w przypadku zawarcia takiej umowy.

Niewątpliwie powód jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób i w oparciu o jakie dokumenty określił wysokość dochodzonego roszczenia. W niniejszej sprawie nie istniała żadna podstawa do zwolnienia strony powodowej z ciężaru gromadzenia materiału procesowego i dowodzenia faktów. Obowiązek przedstawiania dowodów odnosił się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Skoro powód nie wykazał, iż doszło do zawarcia skutecznej umowy kredytu między pierwotnym wierzycielem, a pozwaną, zasadne jest kwestionowanie przez pozwaną legitymacji procesowej czynnej powoda. W przypadku przelewu wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi, czego powód nie udowodnił.

Nadto, należy wskazać, iż powód, dochodząc należności wynikającej z umowy, w ramach której pozwana była dłużniczką, winien udowodnić, że po stronie pozwanej powstał wymagalny dług, na skutek niezachowania przez nią określonych warunków umowy (niewykonania umowy) oraz na skutek prawidłowego, zgodnego z warunkami umowy jej rozwiązania. W pozwie brak jest jakiegokolwiek dokumentu z którego wynikałby sposób wyliczenia przez powoda kwoty dochodzonej pozwem, w tym kwoty 778,85 zł żądanej tytułem opłat. Tym samym nie została udowodniona wysokość kwoty dochodzonej pozwem. Powód dochodząc należności w związku z twierdzeniem o skutecznym wypowiedzeniu umowy, winien tę okoliczność udowodnić. Powód nie sprostał w tym zakresie także

ciężarowi dowodu, ograniczając się jedynie do przedłożenia wydruku wypowiedzenia umowy bez dowodów doręczenia lub nadania. Powództwo podlegało zatem oddaleniu w całości.

O kosztach orzeczonych w punkcie drugim wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., statuującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powódka przegrała proces w całości. Dlatego winna zwrócić poniesione przez pozwaną koszty w wysokości 1.500,00 zł, na które złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika w niniejszym postępowaniu w kwocie 900,00 zł (określone w oparciu o § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) oraz wynagrodzenie pełnomocnika w elektronicznym postępowaniu upominawczym w kwocie 600,00 zł (określone w oparciu o § 3 pkt 3 cytowanego rozporządzenia). Zgodnie bowiem z art. 505³⁷ § 2. jeżeli w terminie trzech miesięcy od dnia wydania postanowienia o umorzeniu elektronicznego postępowania upominawczego powód wniesie pozew przeciwko pozwanemu o to samo roszczenie w postępowaniu innym niż elektroniczne postępowanie upominawcze, skutki prawne, które ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa, następują z dniem wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Na żądanie stron sąd, rozpoznając sprawę, uwzględni koszty poniesione przez strony w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.